

Chương 18

Nhậm San San nhìn tin nhắn mà Bùi Anh gửi tới, cô khẽ nhíu lông mày.

Nửa đêm rồi mà cô ấy còn gửi cho mình tin nhắn này làm gì, muốn khoe khoang giờ ta có đàn ông rồi hay cười nhạo mình đang chần đờn gói chiếc, nửa đêm khó ngủ đây?

Ha ha.

Nhậm San San: Bùi Anh cô mới qua lại với người ta mấy ngày mà đã bắt đầu khoe khoang đàn ông rồi à? (mím cười)

Bùi Anh: Tôi khoe khoang bao giờ! Rõ ràng tôi đang kể khổ mà!

Nhậm San San: Kể khổ? Ý cô muốn nói người đàn ông của mình vừa lớn vừa mạnh mẽ đó hả? (mím cười)

Bùi Anh:

Kể cái gì cũng bị người kia chuyển thành mấy đề tài không trong sáng chút nào. Bùi Anh quyết định không kể khổ với cô bạn này nữa.

Lúc Tống Nam Xuyên tắm xong đi ra, thấy cô đang ngủ gật trên ghế sofa, anh vừa cầm khăn lông lau tóc, vừa đi tới hỏi cô: “Sao em lại nằm ở đây? Mau đi tắm đi, còn ngủ.”

“Vâng...” Bùi Anh đáp lời rồi ngoan ngoãn đi lên lầu tắm rửa. Nhưng lúc cô vừa bước từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy Tống Nam Xuyên đang ngồi trên giường chờ cô, trong lòng như có gì chần động.

Cô ngủ một mình đã nhiều năm, tự dưng còn chưa kịp quen với cảm giác có một người đàn ông bên cạnh. Bởi vì tối hôm qua quá mệt mỏi, gần như chỉ nhắm mắt cái cô đã ngủ thiếp luôn, tối hôm nay tỉnh táo như vậy... làm sao mà ngủ được kia chứ!

Cô đứng trước cửa phòng tắm một lúc, hỏi Tống Nam Xuyên: “Ở đây còn phòng khác phải không?”

Chân mày Tống Nam Xuyên khẽ nhíu lại: “Em muốn qua phòng khác ngủ?”

“Vâng...”

Cô đứng đó ập a ập ứng, Tống Nam Xuyên khẽ cười như nhìn thấu những suy nghĩ của cô, vỗ vỗ vào vị trí cạnh mình: “Em ngủ ở đây đi, ngủ mấy lần em sẽ quen thôi mà.”

Bùi Anh: “...”

Sao anh lại nói chuyện tự nhiên như thế chứ!

Cô căng thẳng đi tới, nằm xuống bên cạnh Tống Nam Xuyên, đắp chăn rồi nhắm mắt lại.

Tống Nam Xuyên im lặng nhếch môi, tắt đèn trong phòng rồi cùng nằm xuống ngủ.

Mặc dù Bùi Anh nhất quyết không chịu nhìn Tống Nam Xuyên, nhưng hơi thở của anh mạnh mẽ đến mức làm cho người ta không thể nào lơ được, cho dù cô nhắm mắt khư khư vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại mạnh mẽ của người đàn ông bên cạnh.

Gắng sức một lúc lâu, cả người Bùi Anh vẫn căng thẳng như thường, chẳng buồn ngủ chút nào.

“Tổng giám đốc Tống?” Trong bóng tối cô khẽ khàng gọi anh.

“Em còn gọi anh là tổng giám đốc Tống nữa à?” Giọng của Tống Nam Xuyên không vừa lòng rõ rệt.

Bùi Anh im lặng hai giây, gọi anh thêm lần nữa: “Xuyên Xuyên.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Dù sao so với việc cô gọi mình là tổng giám đốc Tống vẫn tốt hơn nhiều, cô thích là được.

“Có chuyện gì à?” Anh hỏi.

“Anh ngủ chưa?”

“... Anh chưa.”

“Em cũng không ngủ được.” Cuối cùng Bùi Anh cũng mở mắt ra, quay đầu nhìn Tống Nam Xuyên, “Chuyện tối hôm qua, có phải anh đã lên kế hoạch từ trước rồi phải không?”

Tống Nam Xuyên nghiêm túc trả lời: “Dĩ nhiên là không phải, chuyện tối hôm qua chỉ là vì tình cảm mãnh liệt trào dâng, anh không kiềm chế được bản thân.”

“À...” Bùi Anh đáp lại, “Vậy tại sao trong nhà anh lại có áo mưa được. Trong nhà anh vẫn thường chuẩn bị cái này à?”

Tống Nam Xuyên: “... ..”

Tại sao lúc này Bùi Anh lại thông minh vậy chứ?

Bùi Anh thấy anh không nói lời nào, cô chép miệng: “Quả nhiên là anh đã lên kế hoạch từ lâu.”

Tống Nam Xuyên duỗi tay ra ôm lấy eo cô, hôn lên má: “Muộn rồi, chúng ta ngủ đi.”

Anh lảng sang chuyện khác một cách vụng về, khiến cho Bùi Anh buồn cười không chịu được: “Được rồi, anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Tống Nam Xuyên lại hôn cô, vòng tay ôm cô cả đêm cũng không chịu buông ra.

Lần thứ hai tỉnh lại, thấy Bùi Anh vẫn ngoan ngoãn nằm ngủ bên cạnh mình, Tống Nam Xuyên cảm thấy rất hài lòng. Anh nhìn cô một lúc, không tìm được hôn lên mặt cô.

“Úm...” Bùi Anh bị anh hôn đến tỉnh ngủ, lúc nhìn thấy Tống Nam Xuyên đang nằm ngay cạnh mình, đầu tiên cô sững sờ một thoáng, sau đó ngượng ngùng nói với anh, “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Tống Nam Xuyên siết chặt, đầu anh tựa vào vai cô, nhắm hai mắt lại.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa bằng lụa mỏng màu trắng, rơi xuống người anh, nốt ruồi nhỏ dưới khóe mắt càng khiến cho Bùi Anh xao động.

“Anh vẫn chưa dậy à? Hôm nay anh không phải đi làm sao?”

“Anh không muốn đi làm.” Tống Nam Xuyên lười biếng đáp.

Bùi Anh nhìn anh, nũng nịu: “Nhưng em phải đi làm.”

“...” Chân mày Tống Nam Xuyên khẽ nhíu lại, “Em đừng đi làm nữa, anh nuôi em.”

Bùi Anh phì cười: “Anh không đi làm sao mà nuôi được em? Hơn nữa quảng cáo em còn chưa chụp xong.”

Tống Nam Xuyên yên lặng một lúc, cuối cùng mới mở mắt nhìn cô: “Buổi sáng em muốn ăn cái gì?”

“Ăn gì cũng được.”

Tống Nam Xuyên vén chăn lên ngồi dậy, vuốt mái tóc của cô: “Anh đi gọi người mang bữa sáng tới, em ngủ thêm một lúc nữa đi.”

“Vâng.”

Nhìn dáng vẻ cô ngoan ngoãn như vậy làm Tống Nam Xuyên càng thấy ngứa ngáy hơn, anh cúi người xuống hôn cô một nụ hôn thật sâu, sau đó mới ra khỏi phòng ngủ.

Lúc này Bùi Anh cũng không buồn ngủ nữa, cô dứt khoát đứng lên đi rửa mặt. Vừa thay quần áo xong thì Trần Thắng gọi điện thoại tới.

“Tổng giám đốc Trần, có chuyện gì à?” Bùi Anh nhận điện thoại hỏi.

Trần Thắng nói: “Tiểu Bùi, là thế này, anh không tìm được vai diễn nào thích hợp với em cả, nhưng mà lại tìm thấy một bài hát, anh nghĩ nó rất với em, không biết em có hứng thú không?”

“Hát?”

“Ừ, em xem, dù gì em cũng tiến vào giới Showbiz với thân phận ca sĩ, lâu như vậy mới phát hành đĩa đơn, cũng có thể hát lại được mà.” Trần Thắng giải thích: “Bài hát này viết lời hay lắm đó, hơn nữa anh còn nhờ Kiều Dĩ Thần thu âm giúp em kìa!”

Bùi Anh vừa nghe đến tên Kiều Dĩ Thần là đã thấy hồi hộp.

Đây là nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng trong giới sáng tác, ba năm trước cô đã gặp anh.

Khi đó cô ra mắt với thân phận là thành viên nhóm nhạc nữ CUTE, khó khăn lắm Trần Thắng mới giúp các cô hẹn được Kiều Dĩ Thần để thu âm ca khúc, kết quả, hai cô gái mới vừa tròn hai mươi tuổi, đang thu âm trong studio lại bị Kiều đại nhạc sĩ mắng mỏ đến thương tích đầy mình, họ còn bắt đầu nghi ngờ nhân sinh (cuộc sống).

Một cô gái đã khóc ngay tại chỗ, nói là dù có chết cũng không cần Kiều Dĩ Thần thu âm bài hát cho các cô, Kiều Dĩ Thần ủng hộ: “Thích thu thì thu, không thích thu thì thôi, cứ đi càng sớm càng tốt”, chuyện này cứ vậy mà đi tong.

Mặc dù cuối cùng ca khúc đó được đổi một người chế tác (sản xuất) mới, nhưng Kiều Dĩ Thần vẫn là bóng ma ở trong lòng Bùi Anh.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, cô lên internet tìm hiểu một số thông tin về nhà sản xuất âm nhạc này, sau đó bị lý lịch lóng lánh hoành tráng của anh ta làm cho chấn động. Lúc tìm kiếm cô còn nhân tiện tìm ra weibo của anh ta, cứ như thể mình đang lén lút theo dõi người ta vậy.

Lúc ấy Weibo của Kiều Dĩ Thần còn chưa được mấy người biết đến, fan hâm mộ còn không nhiều bằng của cô bây giờ. Anh ta không hay cập nhật weibo, chỉ thỉnh thoảng mới đăng các tác phẩm của mình hoặc là video biểu diễn nhạc cụ.

Bản nhạc violon Thiếu nữ biển sâu mà Bùi Anh cài làm nhạc chuông điện thoại chính là nhờ cô phát hiện ra trên weibo của anh.

Lúc cô nghe bản nhạc này lần đầu, cô đã rung động trước sự sâu sắc của giai điệu bài hát. Mặc dù lần thu âm tại studio của Kiều Dĩ Thần từng để lại vết thương trong lòng mình, đến nỗi tạo thành một bóng ma tâm lý, tuy vậy cô vẫn phải thừa nhận Kiều Dĩ Thần là tài hoa âm nhạc.

Thật ra càng hiểu rõ Kiều Dĩ Thần, cô càng cảm thấy lúc đó anh ta mắng mình cũng đúng thôi, khi ấy các cô hát quá kém. Nếu như còn cơ hội được mời Kiều Dĩ Thần thu âm bài giúp mình, nhất định cô sẽ hát tốt hơn.

Không ngờ cơ hội này đến bất ngờ như vậy.

Trần Thắng thấy cô chẳng ư hử gì lại mở miệng hỏi tiếp: “Thế nào, em không muốn hát sao?”

“Không phải.” Bùi Anh cầm điện thoại, trong lòng quyết tâm, “Em đồng ý hát.”

Không phải chỉ Kiều Dĩ Thần thôi sao, tới thì tới đi! Cô không tin lần này trong studio thu âm lại bị anh ta mắng như cún!